

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Sexta. De Unitate Universalis Metaphysici.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

IX.

Probatur eadem Pars 2. Quia vel illa natura verbi gratiâ Gabrielis, ut sic concipitur cum repugnantia ad esse in pluribus, vel sine tali repugnantia: sed potius cum aptitudine, quidquid dicitur est implicatorium, ergo: probatur mi. quia si primum asseritur, tunc conciperetur universalitas simul cum repugnantia ad essendum in pluribus; si secundum, tunc natura in se repugnans ad pluralitatem conciperetur non repugnans & apta ad talem pluralitatem, quod profus implicat: quia intellectus neguit tribuere rei quod essentia directe repugnat, non enim potest concipere hominem esse mugibilem, quia hoc rationalitati repugnat: & si homini hoc tribueret, non amplius hominem, sed bovem vel vaccam conciperet, cum ergo essentia Gabrielis sit essentialiter singularis, sed non Thomista poterit intellectus eum concipere ut communem, vel si conciperet ut communem, non Gabrielem, sed aliquid aliud conciperet.

X.

Dices; Natura Gabrielis dum concipitur ut principium propriarum operationum, & ut distinctum à natura Universalis, & aliis distinctæ speciei, non concipitur necessario ut singularis; & dum sic concipitur est determinabilis per singularitatem, etiam si nulla alia numero esset possibilis, ergo ut sic concepta haberet rationem universalitatis. R. dist. pro 2. parte est determinabilis determinabilitate requisita ad universale nego ant. alia determinabilitate concedo ant. & nego consequentiam determinabilitatem autem quæ requiritur ad universale est, quod res determinabilis magis late pateat, quam determinativum, sic homo magis late patet quam Petreitas: natura autem Gabrielis juxta Advers. licet esset determinabilis per Gabrielitatem, tamen non magis late pateret ipsa natura, quam Gabrielitas.

QUÆSTIO VI.

De Unitate universalis Metaphysici.

I.

Quæstio hæc multum intricatè disputatur, cum inter Thomistas & Scotistas, ac inter ipsosmet Scoti sectatores, quo in passu ut mentem Scoti cum Divo Augustino consilem, eam quoq; amplectar sententiam, quam forte alioquin amplexas non fuissent: progrediendo itaq; ad ipsam materiam tractationem. Notandum primo unum juxta Philosophum 1. Met. 6. & lib. 10. cap. 1. definiri quod sit ens indivisum à se & divisum à quocunq; alio sic enim loco citato ait: *Universe autem ea quæ divisionem non habent, ex ratione quâ non habent, unum dicuntur.* Unde, quia diversimodè aliqua divisionem non habent, diversa quoq; genera unitatum reperiuntur; Et D. Bernardus quidem sermone 80. multiplicem unitatum assignat divisionem, item lib. 5. de Considera. cap. 8. novem assignat species, inter quas præcipuas duas ponit: unitatem *constitutivam*, & unitatem *collectivam*, quæ etiam propriissimè & maximè philosophicè ad mentem præsentis quæstionis deserviunt: unitatem *collectivam* vocat eam ut utar terminis mellisui Doctoris cum verbi causa multi

Unum describitur à Philosopho.

lapides faciunt acervum unum. Vide an Philosophus ipse (indignor contra nonnullos qui eum quali Philosophiæ expertem, impudenter calumniari veriti non sunt, cum tam diversum sese in suis exhibeat scriptis, ut jam Rhetorem & Oratorem admiseris, jam solertissimum Naturarum indagatorem revereris, jam profundissimum Theologum suspicias, necesse sit.) melius ad præfens unitatem dividere, & unitatem per accidens definire poterit, nam ipse Aristoteles unum dividit primò, in unitatem *per accidens*, & unitatem *per se*. *Unitas per accidens* quamvis ex dicto Divi Bernardi sufficienter pateat, est quæ non habet naturam ejusdem prædicamenti, vel quæ constat ex partibus physico nexu minimè copulatis, aut certè ex iis, quæ licet physicè connectantur, sunt tamen in suis speciebus entia completa: ut inter subiectum & accidens, & inter duo accidentia in eodem subiecto, verbi gratiâ dulcedinis & albedinis in lacte; alia iterum est durationis: ut inter Achillem & Hectorem; alia loci: ut acervus lapidum; alia propter vinculum: ut fascis lignorum; alia connexionis ut domus, alia ordinis ut exercitus & Respublica. *Unitas per se*, secundum D. Bernardum *constitutiva*, ab aliis *essentialis* dicitur, & alicujus unius quod habet determinatam essentiam, in uno tantum genere, aut specie, sive id sit simplex ut Deus opt. max. & summa generica, sive compositum ut corpora Physica, & Metaphysica species, quorum illa ex materia & forma, hæc ex genere & differentia constituuntur. Hæc unitas *per se*, seu *constitutiva*, vel *essentialis* duplex est, alia est numerica, alia minor quam numerica, quæ formalis appellatur; Unum unitate numerica est iterum duplex: aliud est enim numero *per se primò*, & istud est ipsa differentia individualis, seu hæcitas, vel Petreitas, aut est unum numero *non per se primò*, sed per se secundò ut ipse Petrus, vel individuum speciei in concreto, aut est unum numero non per se primò, nec per se secundò, sed tantum denominativè & per accidens: sic natura individui specifici est una numero, propter identitatem cum Petro & sua hæcitate. *Unitas formalis* est unitas alicujus gradus, vel conceptus communis, & vocatur formalis idèd, quia competit rei ratione essentia, vel totalis, vel partialis, quam semper sequitur, & quia essentia rei dicitur forma, idèd etiam illa unitas dicitur formalis, sicut & unitas numeralis vocatur materialis, quia sequitur individualitatem, quæ potest vocari materia propter quandam proportionem, quam habet cum materia Physica, in hoc quod quemadmodum non possumus colligere distinctionem specificam, vel identitatem specificam, sublunarium ex materia, quia in omnibus sublunariis materia est ejusdem rationis ita etiam ex differentiis individualibus non possumus colligere distinctionem, vel identitatem specificam, unde quæcunq; non distinguuntur per principia formalia, seu essentialia, sunt unum essentialiter & formaliter, sed quia in essentia rerum solent includi plures formalitates: ut verbi gratiâ in essentia hominis animalitas & rationalitas hinc fit, ut aliquid possit distinguari ab alio secundum aliquam formalitatem

Unitas per se est duplex.

Unitas formalis duplex.

litate unam suae essentiae, licet non distinguitur secundum aliam, verbi gratia homo distinguitur formaliter & essentialiter ab equo, non secundum animalitatem, sed secundum rationalitatem & ideo, licet non sit unum cum ipso in rationalitate, est tamen unum cum ipso in animalitate, nihilominus adhuc possunt dici simpliciter diversa formaliter, seu essentialiter: cum sit aliquid de ratione formali unius; quod non est de ratione formali alterius. Unitas formalis potest adhuc dupliciter considerari, seu esse duplicem, unam secundum quam natura esset in se una, & per se una, non vero per accidens, qualis unitas competeret tali naturae, quae non posset etiam supernaturaliter habere nisi unum tantum individuum. Alia autem est unitas similitudinis, seu representabilitatis per eundem conceptum, ita scilicet, ut quaecunque sunt representabilia per eandem speciem, vel per eundem conceptum, possint dici una & similia unitate, vel similitudine generica, vel specificam, seu partiali & totali, secundum quod in omnibus conceptibus essentialibus, vel in aliquibus tantum conveniunt, ut Petrus & Paulus, Petrus & Bucccephalus: & haec unitas est proprietas naturae, quia revera proprium est naturae, quod per hunc conceptum potius possit representari, quam per alium; Hanc unitatem plurimi Scotistae statuunt pro unitate, quam natura communis, seu universalis requirit, sed an ipsa sufficiat infra examinabo in hac eadem quaestione. Interim Nota secundum, ad universale non requiri unitatem numericam, nec eam sufficere nam directe ei repugnat, haec enim essentialiter est singularis, & incommunicabilis, illa autem indifferens & communicabilis. His nota: **NOTA**

DICO I. Datur a parte rei unitas formalis minor numerica, & ab ea formaliter distincta: haec est D. 2. d. 3. Probatur 1. p. Quia quaelibet entitas suam habet unitatem distinctam ab unitate alterius, sed natura humana in Petro & Paulo sunt entitates reales, ergo habent suas unitates: sed non numericas, ergo formales, ergo datur unitas formalis. Probatur 2. p. Quia illa unitas est major, quae minorem patitur diversitatem, sed unitas numerica minorem patitur diversitatem, quam formalis, ergo est major formalis, minorem probant Scotistae ordinariè ex eo, quod unitas formalis naturae humanae patitur subiectum in multas formalitates dividi & distingui, ut est homo, qui distinguitur in risibile & rationale; verum tamen si cui placet haec probatio mihi displicet, ut demonstrabo ex conclusione tertia, itaq; sit pro probatione minoris hoc, ex eo quod unitati formali non implicet communicari pluribus, implicet autem unitati numerali ergo. Probatur 3. p. Si unitas formalis non distingueretur ab unitate numerica formaliter, sequeretur quod natura Petri esset tam dissimilis naturae Pauli ac est ipsa singularitas, & quod non esset ipsi plus similis quam naturae Bucccephali, sed hoc est absurdum ergo: probatur sequela. Secundum Adversarios unitas singularis, seu ipsa singularitas Petri est dissimilis naturae Pauli, ergo etiam ipsa natura erit dissimilis illi, cum sit eadem cum singularitate: nam

idem manens idem, non est natum causare nisi idem, & sic non magis erit similis ipsi quam Bucccephalo, quia secundum se totum est dissimilis utriq; & sic non magis convenient inter se Petrus & Paulus, quam Bucccephalus.

Dices Essentia non distinguitur ab ipso cuius est essentia, alias a seipso idem distingueretur, sed humanitas est essentia Petri, ergo non distinguitur a Petro; ergo nec unitas hominis ab unitate Petri, R. negando mi. si sumatur essentia pro integra entitate, non autem pro quidditate communicabili, quo se non a Porphyrio species dicitur tota individuorum essentia, hoc est: communicabilis, nam in hoc sensu humanitas est tantum Petri pars, habens compartem Petreitatem, & ideo distinguitur humanitas a Petro, sicut inclusum ab includente. Imò nec universaliter major est vera: nam forma est de essentia intrinseca compositi, & tamen distinguitur ab ipso: ergo.

DICO 2. Natura communis habet suam unitatem, idq; citra omnem fictionem intellectus. Colligitur ex Doctor in 3. d. 3. quem praeter Scotistas sequitur Lalemanderus. Probatur Conclusio quoad 1. p. Quia unitas est propria passio entis, ita ut quodlibet ens in quocunque gradu sumatur, sit unum sua essentia, id est, quod habeat unitatem consequentem proportionate essentiam: sed natura habet propriam essentiam distinctam a singularitate, ergo etiam habebit propriam unitatem sibi proportionatam scilicet formalem. Prob. 2. p. Si natura communis acciperet suam entitatem per fictionem & operationem intellectus, vel esset quid fictum naturae per fictionem, super additum, vel quid reale verè ipsi collatum, aut aliqua denominatio extrinseca, nullum horum dici potest, ergo natura communis nullam recipit unitatem ab intellectu; adeoque citra fictionem habebit eandem. probatur mi. quoad p. p. Quia quod verbi gratia intellectus meus fingat parietem nigrum esse album, non propterea fictio mea faciet ipsum album; ergo a pari licet intellectus fingat naturam communis unitatem, si ante non haberet, non propterea per fictionem acciperet: probatur etiam minor quoad 2. p. Quia intellectus non habet virtutem productivam alicujus realis in objecto suo, cum sit potentia immanentèr agens, sed hoc esset falsum: ergo. Confirmatur: Per hoc quod intellectus intelligat singulare nil reale producit in ipso secundum omnes, ergo etiam per hoc. quod intelligat naturam, sive simul intelligat singularitatem, sive non, nihil reale in ipso producet. Confirmatur 2. Quia si per aliquem actum intellectus illam unitatem reciperet, maxime per praecisivum, sed per hunc non accipit, ergo per nullum; probatur mi. Quia illa natura a qua praecinditur, vel est una in multis, vel apta esse in multis, vel non est, si primum, ergo habet ex se unitatem: si secundum, ergo per intellectum eam non acquiret.

Arguitur Si natura haberet talem unitatem ex se, esset una & multiplex, una quidem a se, & multiplex a singularitatibus R. concedendo totum, si a solis singularitatibus habet multi-

III.

IV.

Natura communis habet suam Unitatem.

V.

Natura est una & multiplex.

multiplicari; nec est inconveniens quod sit una & multiplex secundum diversas rationes, verbi gratia una formaliter & essentialiter, & multiplex numero.

III Instatur; Hinc sequeretur quod a parte rei daretur una positivè natura in multis formaliter & essentialiter. R. negando sequelam, sed solum sequeretur quod daretur una natura secundum se formaliter & essentialiter, quæ non obstante per singularitates potest adhuc multiplicari. Verumtamen tam contra hanc, quam contra præcedentem conclusionem.

V. Arguitur 2. Omnis entitas est a parte rei singularis, prout videtur pluribus in locis asserere Aristoteles: ergo etiam omnis unitas nature realis est singularis, & numeralis, ergo non datur aliqua unitas formalis a parte rei, sed solum per fictionem intellectus. R. disting. ma.

VI omnis entitas a parte rei singularis est per se, vel per accidens, concedo ant. per se semper nego ant. Quia ut præmissi in capite questionis, aliqua entitas est singularis per se primò, ut est ipsa singularitas, seu differentia individualis: alia per se, non tamen primò ut est ipsum singulare, alia per accidens tantum ut est natura quæ licet denominative dicatur singularis, adhuc tamen retinet suammet propriam unitatem formalem.

Instatur; Idem est natura rei in Petro esse hominem, & esse hunc hominem, sed esse hominem, per se convenit Petro: ergo etiam esse hunc hominem, & consequenter unitas numerica non convenit per accidens ei tantum: R. negando ma. Quia Petrus est homo simpliciter per humanitatem, sed per singularitatem est hic homo.

Urgetur; Natura humana, verbi gratia Petri non distinguitur a parte rei a singularitate Petri: ergo idem est in Petro esse hominem & esse hunc hominem, probatur ant. Omne reale existens in rerum natura debet habere quidditatem per se existentem in rerum natura, sed natura communis non habet quidditatem existentem in rerum natura distinctam a singularibus, ergo natura humana non distinguitur a singularitate Petri. R. negando ant. & ma. prob. si ly existere dicat existere sine existentia, seu separatim existere ab existentia singularium, cujus falsitas sufficienter patet ex dictis, idè ad propriam & genuinam difficultatem, quæ in hac questione queritur, & in cujus gratiam reliqua omnia dicta sunt.

V I. Dico 3. Natura quæ denominatur universalis, verbi gratia humana, non habet aliam unitatem in inferioribus, quam unitatem similitudinis, conformitatis, & representabilitatis per eundem conceptum formalem, nec alia requiritur; Hæc Conclusio est patrocinio Scotistarum plurimum destituta, causam tamen ejus suscepit Joannes Pontius, qui etiam eam mordacius defendit, ad eam amplectendam moverunt me autoritates D. Augustini, cui consentire videtur per omnia D. Bernardus.

Itaque Probatur Conclusio primò auctoritate Eiusdem Sancti Præfatis Hypponenfis; Nam lib. 13. Trinit. cap. 2. postquam multa eleganter modo suo disputasset

de fidei unitate, dicit. Non enim numero est una sed genere (generatim accipit pro communi) propter similitudinem tamen & nullam diversitatem magis unam dicimus esse, quam multas, nam & duos homines similes cum videmus unam faciem, dicimus & miramur amorum, facilius itaq; dicitur multas animas fuisse singulas, utiq; singulorum de quibus legimus in Actibus Apost. quod cu fuerit anima una; quæ autoritas non modo probat præsens institutum, videlicet fidei & animarum unitatem aliam non esse, quàm similitudinis: sed & concludit, naturas communes non in existere in inferioribus per inexistentiã, quoniam asserit singulas singulorum fuisse animas. Item lib. 16. contra Faustum 15. Expresse distinguit inter similitudinem essentialium, & qualitatum: nam Quasi verò inquit loc. cit. Cum simile aliquid dicitur ex omni parte, & ex omni modo simile intelligatur: quia non est tantum quæ unus ejusdemq; nature sunt, dicuntur inter se similia, sicuti gemini homines, vel filii Parentibus, vel omnes homines omnibus hominibus in quantum homines sunt, utiq; similes sunt; quod & in cæteris animalibus inter se similitudo est, vel arboribus: velut olea, olea; lauru lauro, similia dicitur, verum etiam nature disparis sunt, & dicuntur, multa similia ut oliva oleaster; videlicet quantum ad gradum & rationem genericam. Accipio pro Confirmatione etiam auctoritatem D. Bernardi Serm. 71. in Cant. Cant. ubi postquam multa de unitate Patris & Filii in eadem natura divina disseruisset subdit: Quo contra homo & Deus, quia unus non sunt substantia vel nature, unum quidem dici non possunt, unus tamen spiritus certa & absoluta veritate dicuntur, si sibi invicem amorem inhereant: quam quidem unitatem, non tam essentialium coherentia facit, quam convenientia voluntatum, ubi notanter dicit inter Deum & hominem non posse intercedere unitatem, supponit tamen quasi possit in aliis, quare etiam notanter dicit non tam; nam & supra dixerat: Nam quomodo unitas, ubi numerus naturarum & substantiarum diversitas, ubi unitatem naturarum non excludit simpliciter per numerum naturarum, sed etiam per substantiarum diversitatem: ratione etiam.

Probatur Conclusio: tum quia alia non est assignabilis unitas, quæ sit a parte rei, tum si aliqua alia requireretur, maxime unitas aliqua quæ adveniret per intellectum, sed nulla talis advenit, ergo: tum quia nihil impedit quò minus ipsa hæc unitas sufficiat pro unitate universalitatis, ergo alia gratis assignatur: ergo. Verumtamen in contra

VII. Arguitur; Similitudo fundatur in unitate secundum Philosophum, ergo si nature a parte rei habent inter se similitudinem, habebunt etiam a parte rei aliquam unitatem, supra quam fundatur, adeoq; in illo priori consistet. R. 1. Explicando Philosophum, videlicet eum voluisse, quòd unitas sit ipsa similitudo, quemadmodum hic modis loquendi, Illud est risibile quod habet potentiam ad ridendum, non arguit potentiam ad ridendum esse distinctum quid a risibilitate: sed potius significat risibilitatem esse potentiam ridendi. R. Secundò si aliqua unitas antecedens requiritur, illa non est alia quàm representabilitas per conceptum formalem: ita quòd ea quæ sunt representabilia per eundem conceptum formalem & cognitionem,

tionem, illa debeant dici una, & consequenter similia adaequatè vel inadaequatè, ad modum quo repraesentantur, vel ut tota essentia, vel ut pars.

Instatur contra primam solutionem: haec unitas similitudinis est a parte rei, ergò & unitas universalis, quod est contra Scotum 2. d. 3. q. 2. n. 8. ergò non sufficit: R. disting. 1. conseq. universalis Metaphysici fundamentalis & remoti concedo consequentiam; nec hoc est contra Scotum: formalis & proximi, nego consequentiam: non sufficit ergò ad unitatem universalitatis proximam & formalis quaecumq; unitas, sed requiritur abstractio per intellectum.

QUAESTIO VII.

De Universalis Logico.

Hactenus egi de universalis Metaphysico, quod propriè universale quidem non est, fundat tamen universale in actu & formale, unde magna est inter utrumq; differentia, nam Metaphysicum, seu remotum est natura ipsa communis, ut ex superioribus liquet. Universale Metaphysicum non habet aliam unitatem quam formalem similitudinariam, & communitatem negativam; universale verò Logicum, exigit unitatem & communitatem proximam & positivam, ita, ut natura concipiatur in se indivisa, & ab omnibus differentiis Individualibus abstracta, aequaliter omnes respiciens: ita ut concipiatur veluti potens omnibus in existere, & singulis non modo disjunctim, sed etiam conjunctim, ut de omnibus inferioribus praedicari possit; Itaq; in praesenti quaestione quaeritur, in quo nam essentialitè ratio universalis consistat, Nam aliqui putant quod consistit in existere in multis, cuius passio immediata sit praedicari de multis. Ita Baro, Mastrius & Bellutus, & in Schola Thomistarum communiter, Alii contra, existimant Rationem, & universalis Logici consistere in praedicari de multis, cuius propria passio sit esse in multis, haec sententia est communior Scotistarum, quam ut ego resolvam prius puto

Notandum esse, Praedicationem, quae est actus praedicabilitatis, esse duplicem: alia est enim praedictio in actu signato, seu signata; alia est exercita seu in actu exercito: Praedictio in actu signato est, quae significatur per ly praedictur vel dicitur, & dicitur signata, quia denotat quia per copulam debeat exerceri, hinc praedictio exercita est quae significatur per ly Est: praedicari ergò in actu exercito est illud, quod praedicatur de alio mediante copula verbali Est: sic animal praedicatur de homine, quando dico, homo est animal, albedo de pariete, dum dico paries est albus; Contra itaque praedicari in actu signato non potest dici de alio mediante verbo Est, sed est ratio propter quam aliquid potest dici de alio, mediante copula verbali est in actu exercito, unde quando dicitur quod genus potest praedicari de pluribus specie differentiibus, quandoquidem hoc non est verum in actu exercito, seu in praedicatione exercita: quia non potest verè dici homo est animal, debet intelligi de praedicatione signata, & sensus est, quod secunda intentio generis quae advenit animali,

sit ratio formalis cur animal praedicetur in quid de homine, praedicatione exercita homo est animal. Est autem adhuc alia differentia inter praedicationem signatam & praedicationem exercitam, Quia illud quod est subiectum in praedicatione signata, sit praedictum in praedicatione exercita, & hinc est axioma quod signatur in intentionibus exercetur in rebus, verbi gratia in praedicatione signata ista, animal praedicatur de homine, statim quod in data signata praedicatione fuit subiectum, in hac exercita homo est animal sit praedictum, & contra quod erat praedictum, sit subiectum: hoc praenotato ad quaest.

DICO I. Ratio constitutiva universalis

est praedicari de pluribus praedicatione signata. Haec est Aristotelis 1. Perib. cap. 5. Scoti q. 15. Universalis & q. 12. dicitur: Cum igitur praedicari de pluribus non contingat nisi aliquis istorum quinque modorum, qui per se dividunt praedicari de pluribus quod est ratio ipsius universalis, & q. 11. ait: Species in est homini, secundum quod homo praedicatur de individuis, loquendo de praedicatione signata.

Probatur Conclusio 1. Universalis Logici ratio constitutiva, vel debet esse praedicari de pluribus, vel esse unum in multis, ut est de se evidens, sed non potest constitui per esse in multis, ergò debet constitui per praedicari de multis. Ipsa major est Adversariorum, probatur minor ex Scoto q. 7. universal. ubi sic inquit, Ratio generis est extranea universali quando unitur ipsi (id est quinq; praedicabilibus) per hoc verbum, Est, sicut & animal quando dicitur homo est animal, ergò praedicari de multis, & non esse in multis est ratio ipsius universalis.

Probatur Conclusio secundo, Nihil prius rei convenit quam sua essentia, sed prius convenit praedicari de multis in actu signato, quam esse in multis: ergò esse in multis non est de essentia universalis; probatur minor natura non est una in multis a parte rei positivè & proximè, quod requiritur ad universale, sed per operationem intellectus, sed non per aliam operationem intellectus, quam per comparationem, quae comparatio est praedictio signata, seu in actu signato, ergò praedictio passiva correspondens praedicationi reali ipsius intellectus in actu signato, prius convenit naturae quam esse in multis.

Dices. Universale est quod est aptum praedicari de multis, ergò prius convenit naturae quod sit universale, & apta praedicari de multis, quam praedicetur de multis; & per consequens ratio universalis non in praedicari, sed potius in aptitudine praedicandi, vel in aliqua alia ratione, cuius ei talis aptitudo convenit, statui debet; sed illud non est aliud quàm in esse unum in multis, ergò esse unum in multis, & non praedicari de multis, erit ratio constitutiva universalis, R. totum argumentum procedere de praedicatione exercita: atq; adeo nihil concludit contra propositam conclusionem, quae loquitur de praedicatione signata, quod sit essentia universalis Logici; Unde quando Aristoteles, vel Scotus dicit universale esse unum in multis, seu aptum dici de multis, loquuntur de aptitudine ad praedicationem exercitam, non verò de aptitudine ad signatam: haec enim non

III.

Ponitur ratio constitutiva universalis.

IV.